

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirker

den 15. december 2013

Kirke dag: 3.s.i advent/B

Tekst: Luk 1,67-80

Salmer:

SK: 87 * 12 * 76 * 89 * 90,2 * 88

LL: 87 * 70 * 78 * 123 (Luciagudstj)

Vi kender sikkert alle til dem. Pludselig dukker de op og forbavser os alle, betager os alle. Vidunderbørn. Jeg taler ikke om vidunderlige børn, for det er de jo alle. Men vidunderbørn. Børn med helt særlige evner, eller måske skal vi sige, børn med særlige evner til at udvikle helt specielle færdigheder på et meget tidligt tidspunkt. Det kan f.eks. være børn, der meget tidligt behersker et musikinstrument på en måde, så en gammel, garvet musiker sidder og får tårer i øjnene, så smukt bliver der spillet. Vidunderbørn er børn, der har nogle meget tidlige meget store evner, og som formår at fokusere og investere den nødvendige slid og øvelse med deres evner.

Vidunderbørn er børn, der meget hurtigt lærer at være centrum for andres opmærksomhed og beundring. De behøver ikke sige ”Se mig” eller ”Se, hvad jeg kan”, for de bliver allerede kigget på.

Vi kigger også på de andre børn, dem, der er flest af, de vidunderlige børn. Min søn, som nu har været far til mit barnebarn i 5 uger, siger, at han aldrig bliver træt af at sidde og kigge på hende. Nu kan hun ikke så meget. Men en dag, så vil hun komme på sine små ben og sige, som hendes far har sagt, som hendes farfar har sagt, hendes oldefar og sikkert os alle sammen: ”Se mig!” ”Se, hvad jeg kan!” Og al vores opmærksomhed rettes betagende mod hende mens vi siger: ”Se

dog barnet!” Og 10 minutter efter, så er det også fortalt på facebook, og mon ikke, der sidder en og anden og tænker: Hun må være et vidunderbarn. Hun kan hoppe over dørtrinnet. Det plejer piger jo ikke at kunne. Vi andre har slet ikke øje for, at det er faktisk en større nyhed, hvis hun ikke kan hoppe.

”Se mig!” ”Se, hvad jeg kan!” siger vi som små. Når vi bliver voksne, så siger vi ikke sådan. Har vi særlige evner eller muligheder, så hedder det i dag: ”Jeg vil gøre en forskel!” Jeg kunne godt tænke mig at vide: på hvad? ’Jeg’ vil gøre en forskel, og det medfører, at vi så alligevel indirekte siger: ”Se mig!” ”Se, hvad jeg kan!”

Og når vi bliver rigtig gamle, så er der mange, der vender tilbage og siger ”Se, hvad jeg kan” for derved at prøve at overbevise sig selv og os andre om, at godt nok er man over 90, men man er ikke gammel. Man kan stadig hoppe over dørtrinnet – når man samtidig holder fast i rollatoren. Men den ser vi ikke, for ”Se, hvad jeg kan!” Eller også går vi helt over i den anden grøft og bliver deprimeret og søger medynk i alt det, vi ikke mere kan. Og derfor er der heller ikke længere nogle, der ser på os.

Rigtig meget af livet handler om, at vi påberåber os opmærksomhed med ”Se mig” ”Se, hvad jeg kan”, og vi bliver set, for vi kan noget, og når vi ikke kan noget, så bliver vi ikke set. ”Se **mig**” ”Se, hvad **jeg** kan” ”**Jeg** gør en forskel”.

Det er så langt fra, hvad der er på spil ved den barnefødsel, vi indirekte hører om i dagens evangelium. Zakarias’ lovsang er jo hans udbrud af jubel og glæde ved sønnen Johannes’ fødsel. Johannes, som vi senere lærer at kende som Johannes Døber. Det er også en profeti. Hvor vi andre kan sidde og se på den lille nyfødte og tænke: ’Hvad mon livet har til hende’ eller

'Hvilken forskel mon hun kan gøre på livet', så spurgte Zakarias ikke. Han profeterede, hvad barnet havde i vente. Zakarias profeterede, hvad livet havde til dette barn.

Og jeg skal da lige love for, at perspektiverne er store. Med Zakarias svinger vi os virkelig ud i de helt store perspektiver. Vi kommer helt ud i de mest vidtrækkende perspektiver i menneskets historie. Zakarias ser sit barn ikke bare i livets perspektiver, men også i et guddommeligt perspektiv. Man skulle næsten tro, sådan lige ved første øjekast, at der er tale om et vidunderbarn. Der er dog tale om et under-barn.

Jeg vil opfordre til, at man går hjem og læser hele GT, og hver gang man skal begynde på en ny bog, så læser man Zakarias' lovsang, næsten som et slags omkvæd. Så vil man se, hvordan han griber helt tilbage i Guds-folkets historie med Gud og fører den frem til nutiden med Johannes' fødsel, ja endda endnu længere frem. Faktisk rækker perspektiverne også helt frem til vore dage. Zakarias viser os, hvorledes Gud står ved sin pagt med sit folk og ikke svigter og ikke har tænkt sig at svigte. Gud fører sin pagt igennem.

Og her kommer Johannes, Zakarias' lille søn, til at spille en afgørende rolle. Johannes skal bane vejen for Herren. Johannes skal ikke sige "Se mig!" "Se, hvad jeg kan!" Johannes skal sige "Se ham!" "Se, hvad Herren kan!" Johannes skal få os til ikke at se ham, men se Herren, der ikke bare gør en forskel, men er en forskel. Herren, der er forskellen på – som vi synger det i en af dagens salmer – Moses' rige og nådens rige.

I Moses' rige, lovens rige, handler det om, at de søde børn får. Der følger belønningen og velsignelsen med opfyldelsen af lovens krav, og vice versa følger fortabelsen med syndens forbandelse. I nådens rige, Herrens rige, handler det om, at de

fortabte får, fordi de behøver. Dem i mørket og dødens skygge får lys, fordi de behøver det. Ikke fordi de har fortjent; men fordi Gud vil deres frelse af nåde og inderlig barmhjertighed. Jesus er forskellen på mørket. Jesus er forskellen på fortabelsen. Jesus er forskellen på gabet mellem himmel og jord, mellem Gud og mennesker. Det er han i det – synes jeg – helt fantastiske udtryk, Zakarias bruger om ham: ”Solopgangen fra det høje”.

En dame sagde til mig forleden, at for øjeblikket længtes hun virkelig efter weekenderne. Til hverdag var det stadig mørkt, når hun tog hjemmefra. Hele dagen sad hun inde på et kontor. Og når hun tog hjem igen, var det også blevet mørkt igen. Men i weekenderne kunne hun leve i lyset.

Jesus er ikke bare en solopgang, der fordriver nattemørket. Han er lyset fra det høje, det hellige Guddoms lys, der lige som solen fordriver nattemørket, fordriver han mørket, selv helt ind i de mørkeste kroge i menneskesindet. Fordriver det, så håb kan se lys og leve og kaste sig ud i kærlighedens gerninger i troen på Guds inderlige barmhjertighed og frelse. Et lys, der ikke bare er mørkets modsætning, men livets forudsætning, således som da der i det høje første gang lød ord om lyset, og som Paulus henviser til i epistlen: At mørke skal lys skinne frem. Og der blev lys og liv. Solopgangen fra det høje lyser op i os, at vi ikke kun ser os selv og hvad vi kan, men ser ham og hvad han kan, når han er forskellen på bageren i Nørregade, hvor, hvis du har penge, så kan du få, men har du ingen, så må du gå.

I solopgangen fra det høje kan vi se, at skal vi betale os fra fortabelsen i os selv og hvad vi kan, så rækker ingen penge, ingen gode gerninger, ingen velmenende tanker langt nok. Så vi har ikke penge nok, og alligevel må vi ikke gå. Solopgangen fra

det høje besøger os, kommer til os, og giver os, leder vore fødder ind på fredens vej.

1.s.i advent udråbte jeg kirkeåret 2014 til et Jesus-år. Og vi sang *Vær velkommen, Herrens år*. I lyset af det, er der noget meget væsentligt for os som kirke at hente i dagens gudstjeneste. Hente til eftertanke for, hvordan og hvorfor vi er kirke.

Ind imellem synes jeg, at vi i kirken gør det temmelig stressende at være kirke. Ind imellem synes jeg, det virker som om den ene sognekirke konkurrerer med de andre. Når kirkefolk samles fra forskellige sogne, så kan det lyde som om vi måler og vejer hinanden i forhold til vores aktivitetsniveau. Og vi kæmper alle sammen for at være dem, der dels gør og dels kan fortælle om, hvordan vi gør en forskel fra alle de andre kirker. ”Ja, men vores organist kan spille fandango!” (slå lige den, hva’) – tænker vi. Og dermed ønsker vi, indirekte, og siger – indirekte: ”Se mig!” ”Se, hvad jeg kan!” ”Se, hvad vi kan i vores sogn!” Og vi bruger det også meget ofte i det, der med et meget lidt passende ord bruges om vores opgave i dag, nemlig i vores markedsføring af kirken i sognet. ”Se, hvad vi kan!”

Det kan være nødvendigt, at vi siger til verden ”Se, hvad vi kan!” Men det er at gå galt i byen, hvis vi standser ved det. Det vi kan, skal tjene til, ikke at vise os frem, men at vise mennesker, hvad Jesus kan. Som kirke skal vi derfor sige: Se mig! Se, hvad Han kan!” Vi skal ikke brillere ved vores fantastiske evner; men vi skal bruge vore fantastiske evner i en Johannes Døber gerning og derved lære mennesker at kende frelsen i deres synders forladelse ved Guds inderlige barmhjertighed, hvorved solopgangen fra det høje vil besøge os og lede vore fødder ind på fredens vej.

Vi skal ikke prædike os selv, men Jesus Kristus som Herren.
SE HAM! SE, HVAD HAN KAN! Han, som nærer vort håb og
som bærer vor glæde.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og
Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud,
højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen